

RESTITUTIO IN INTEGRUM

Csávossy György

Szárnybontásra

Leányomnak, ballagása emlékére

*Szárnyakat adjatok
szállani, szállani,
széltépte ágakon
megülni, megállni.
Álom szivárványát
röptömmel átszőni,
arany szénát gyűjtő
hajnalnak köszönni.
Szárnyaim, szárnyaim,
vizstek-e az égen,
elbontva az állvány
lent a fal tövében.
Nincs más mód, csak szállni,
vagy szép tollam szegni,
vagy az eget bírni,
vagy eget temetni.
Itt van az ideje
az új seregeknek,
nap is van, árny is van,
esők is erednek.
Vállamon pereg le
bánata a holdnak,
pacsirták szólítnak
aratásra holnap.
Ha pacsirta leszek,
hangom meghalljátok?
Ha a rög lehúzna,
nem átkoz-e szátok?
Befogadtok-e majd
igaz szerelemmel,
ki a sorshúzásban
égen-földön ember?*

1971

Tavaszi Várak

*A kerti tóban
aranyhalak ragyognak,
mint a nap
lenyugvóban.
A feketerigó
tollát fürösztí
a sekélyben,
berzenkedik
kevélyen,
majd felrebben
az esti szélnél
sebesebben.
Suhannak a percek,
a hold,
ezüstarcú, bús herceg
bámúl a tájra.
A csend szívében fájna
a rózsatüske szó.
Ülök fiammal,
megemljük
a vörösboros poharat,
köszöntjük a nyarat.
Ó, áldott pillanat!
Pillékkal messzi száll,
találkát nem ígér,
s ki tudja, hogy a hűtlen
vajon még visszatér?*

2011. április 24-én, húsvét és Szent György napján

Csávossy György (Temesvár, 1925. június 20. – Nagyvárak, 2015. november 30.) költő, színműíró, mezőgazdasági szakíró, középiskolai és egyetemi oktató két, nyomtatásban máig meg nem jelent fenti versét gyermekei jóvoltából tehettük közzé.

Fényjáték I., 2008